

Så vil jeg minde om den diskussion, som jeg havde med fru Sandy Brinck efter fru Sandy Brincks eget indlæg: Hvor går pengene hen? Følg pengene, så skal det måske nok gå. Jeg har en frygt for, at de unge kommer til at sidde på en sikret afdeling i op til 1 år, fordi dommeren ikke har andre steder, han kan anbringe dem. Kommunerne kommer jo ikke med nogen tilbud. Vi kan allerede i dag se det, når folk kommer fra de sikrede afdelinger og skal ud i en kommunal institution. Den sikrede afdeling finder en kommunal institution, men kommunen slår ud med armene og siger: Det har vi ikke penge til lige nu. Kan I ikke finde en inden for kriminalforsorgen, for så er det gratis for os?

Vi skal have sikkerhed for, at der er penge til det, ellers må vi objektivt finansiere det hele. Jeg tror simpelt hen ikke, det kan lade sig gøre på anden vis. Vi er ikke afvisende over for lovforslaget, men vi må og skal have styr på: Kan det lade sig gøre?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jamen det glæder mig da, at SF – og sådan har jeg nu også hele tiden forstået det – går konstruktivt ind i denne debat.

Det er klart, at spørgsmålet om, hvorvidt der skal være en behandlingsdom, er et centralt spørgsmål, som vi selvfølgelig skal diskutere med åbent sind. Men i den debat synes jeg også, det kunne være rart at få kastet det lys over forslaget, som jeg mener, fru Anne Baastrup må kunne bekræfte, nemlig at dommen bygger på en indstilling fra de sociale myndigheder om den unges egnethed til denne behandling. Kan fru Anne Baastrup ikke bekræfte, at på den baggrund er det altså en socialfaglig vurdering, som ligger til grund for domstolsafgørelsen?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er fuldstændig korrekt. Der sidder nogle kloge socialpædagoger og psykologer m.v. og indstiller den pågældende til denne sanktion under forudsætning af, at der også er en opfølgning efter den sikrede afdeling på typisk 2 måneder, hvis jeg citerer bemærkningerne korrekt.

Men hvad så, hvis den institution, man regnede med, ikke er til rådighed, fordi kommunen ikke mener, den har råd til det? Hvordan skal vi sikre, at man rent faktisk kan lave det forløb og få hjemstedskommunen til at hænge på regningen? Hjemstedskommunen kan jo træffe en an-

den beslutning undervejs. Der står ikke noget i lovforslaget om, at den pågældende dommer rent faktisk kan sige: Det skal være X institution, som vi ved kan magte den unge. Det står der jo ikke noget om.

Birthe Skaarup (DF):

Dansk Folkepartis ordfører, hr. Peter Skaarup, kan ikke være til stede her i øjeblikket, og derfor vil jeg kort fortælle om partiets holdninger til forslaget:

Det er jo således, at regeringens forslag har til hensigt at styrke indsatsen og sanktionsmulighederne over for den hårde kerne af socialt belastede og utilpassede unge kriminelle, og det lyder sådan set helt fint. I Dansk Folkeparti ser vi dog afgørende problemer og mangler i forslaget, som heller ikke medfører øget strafmængde af betydning, og det er efter vores opfattelse i Dansk Folkeparti nødvendigt, hvis den slags initiativer skal have en afskrækkende virkning.

Vi ser i denne tid unge kriminelle indvandre-re, som netop er opgivet af skolen og andre institutioner og bare fortsætter med deres kriminalitet i form af f.eks. massevoldtægter af unge danske piger. Her er der behov for helt andre virkemidler end dem, lovforslaget lægger op til. Bl.a. har Dansk Folkeparti fremsat et forslag om øget brug af samfundstjeneste for unge kriminelle, også unge under den kriminelle lavalder, hvor den unge skal yde noget træls og hårdt arbejde, hvis der begås alvorlig kriminalitet.

En anden mangel i forslaget er, at der overhovedet ikke gribes ind over for unge under den kriminelle lavalder, som ikke kan få nogen straf. Det mener Dansk Folkeparti er ganske uholdbart. Man er hverken mere eller mindre kriminel, når man begår den samme handling, enten man er 15½ eller 14½ år gammel, og derfor har vi i Dansk Folkeparti store vanskeligheder med at se virkningen af dette forslag.

Sonja Albrink (CD):

»Bedre sent end aldrig« er vist et meget ram-mende ordsprog at kommentere dette lovforslag med. Omvendt vil vi i CD da gerne indrømme, at der jo er tale om nogle komplekse problemstillinger, og at ændringer i sanktionering og tvangsmæssig behandling af børn og unge ikke bare må hastes igennem, selv om man til tider oplever episoder og situationer, hvor man kunne ønske, at man for længst havde haft nogle bedre reaktionsmuligheder.